

Expositie

Aarden in de Noordoostpolder

De terugkeer van de bruine kiekendief, lange rijen fietsende scholieren en de geest van een Urker vissersvrouw. Gonny Geurts brengt met negen anderen een ode aan de jubilerende poldergrond.

Marion Groenewoud

Ze groeide op in Nagele, het architectuurdorp met de platte daken in de Noordoostpolder. „Ik zag toen niet hoe bijzonder het was. Dat we in het modernste dorp van West-Europa woonden, wist ik wel”, vertelt Gonny Geurts, kind uit een Limburgs pioniersgezin. In 1959 kreeg haar vader een boerderij aan de Domineesweg net buiten het dorp. Van hieruit liep ze via een eigengemaakt paadje door het bos naar de Aldo van Eyckschool. Op een van haar doeken is de plattegrond van de route te zien.

vaarlijk”, ervaart hij vanuit zijn auto.

In de audiovisuele installatie van Pat van Boeckel uit Blankenham horen we het geluid van de voormalige Zuiderzee en zien we het gezicht van een Urker vissersvrouw verschijnen in een ‘zaadviool’, een gereedschap om het land in te zaaien. Van Boeckel schrijft: „De vrouw is overleden, haar geest dwaalt door de polder.”

Geurts zocht kunstenaars uit de regio die met hun werk het polderlandschap tot leven wekken. Zoals Frans van der Ven met zijn bruine kiekendief als hét symbool van Flevoland. De uitgestrekte rietlanden en het ontbreken van bebouwing brachten de vogel terug naar het gebied. Geurts bekijkt haar eigen werk ook graag vanuit vogelperspectief. Het voormalige eiland Schokland schilderde ze van bovenaf, een grillige vorm in strakke kleurrijke vlakken.

De Noordoostpolder bestaat 75 jaar en in 2018 komt er het jubileum van de honderdjarige Zuiderzeewetgeving bovenop. Twee aanleidingen voor de expositie *Een Fascinerende Nieuwe Wereld* in Museum Nagele.

Fietsende scholieren

Naast haar eigen serie *Flevoland* selecteerde Geurts objecten van negen andere kunstenaars. Van schilderijen, foto's en tekeningen tot dichtbundels, beeldhouwwerken en filmische installaties.

De fietswielen van Willem Hooftgeven springen misschien wel het meest in het oog. Naast een eerbetoon aan zijn vader die 'te vroeg verongelukte in de jeugdige polder' raakte hij geïnspireerd door de rijen fietsende scholieren die hij dagelijks onderweg tegenkomt. Van de boerderij gaan ze naar school in Emmeloord, „soms met vier man naast elkaar, altijd ge-

Troosteloos

Eigenlijk wilde ze nooit meer terug naar de polderklei. Ze was blij toen ze naar de kostschool in Steenwijkerwold ging, en later naar Zwolle en Staphorst. „Ik heb me nooit verveeld in Nagele, er waren veel gezinnen met jonge kinderen. Er viel altijd wat te doen. Maar als puber kreeg de polder voor mij iets troosteloos. Je denkt lang dat je nieuwe werelden moet ontdekken.”

Nu leeft ze in Zeewolde. Weliswaar geen Noordoostpolder waar haar vader nog woont maar wel op de voormalige zeebodem. Ze geeft zelfs een workshop 'schilderen met polderklei'. „Met sporen van tractoren, dieren en rubberen laarzen maar ik wil de weerbarstige grond zelf ook gebruiken.”

Nagele noemt ze een 'bijzonder cultureel landschap'. „Er is een fascinerende wereld ontstaan. Hier wordt nieuwe natuur gemaakt. Niet dat ik zo nodig oud moet worden in de polder maar waar je woont, wil je toch aarden.”

■ Een fascinerende *Nieuwe Wereld*, Museum Nagele, t/m 25 februari, do-zo 13.00-17.00 uur. Meer informatie: museumnagele.nl

▲ Schokland vanuit vogelperspectief gezien. Het is één van de schilderijen van Gonny Geurts, te zien in Museum Nagele. EIGEN FOTO